

ZÁKON SMEČKY

TEMNOTA PADÁ

Erin Hunterová

ALBATROS

JEZERO

DIVOKÁ
SMEČKA

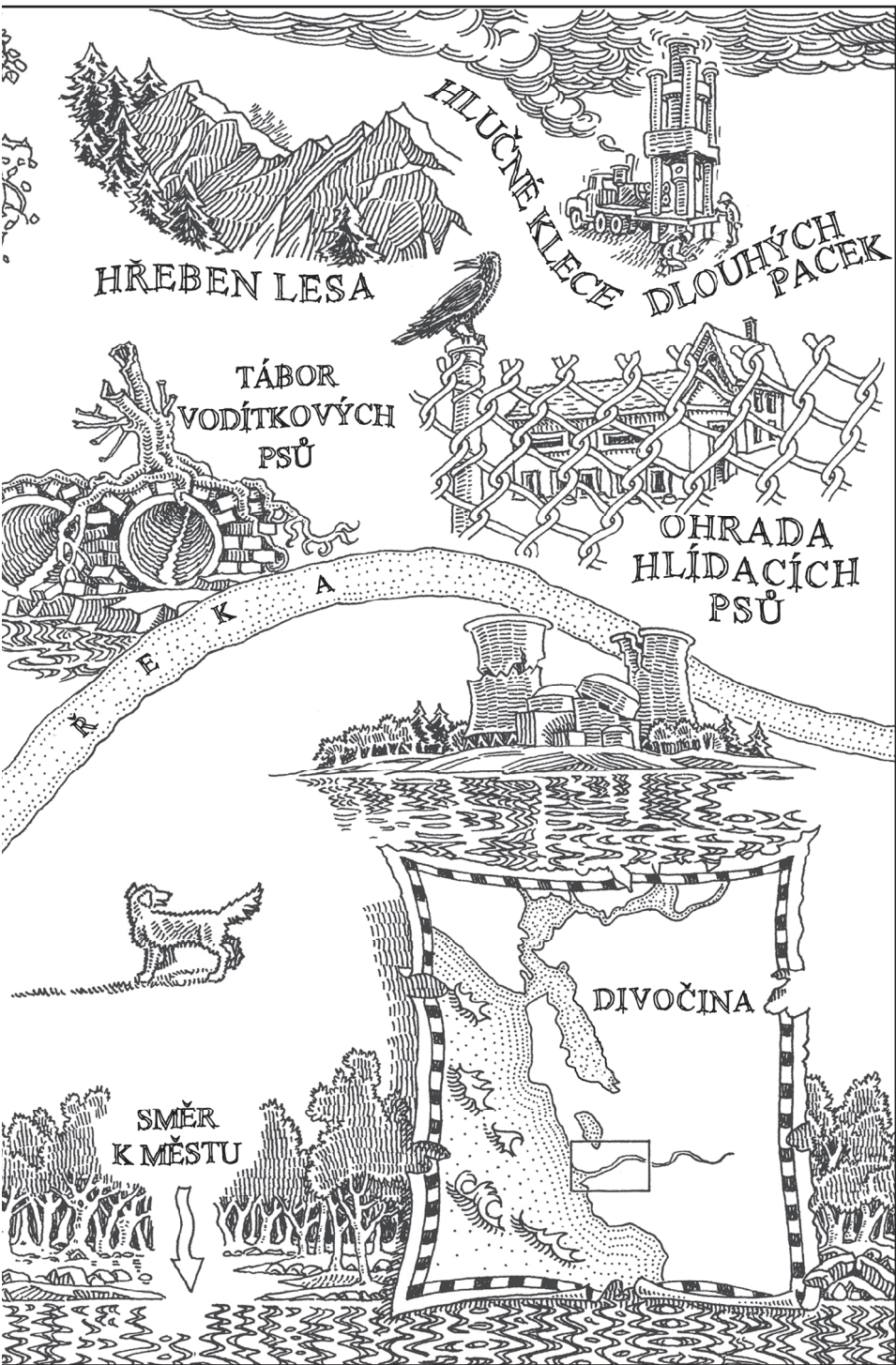
ZEMĚ
ZRANĚNÁ

TÁBOR
DLOUHÝCH PACEK

NEMOCNÁ

LES

HŘEBEN LESA

HLUČNÉ KLECE

DLOUHÝCH PACEK

TÁBOR
VODÍTKOVÝCH
PSŮ

OHRADA
HLÍDACÍCH
PSŮ

SMĚR
K MĚSTU

DIVOČINA

ZÁKON SMEČKY

TEMNOTA PADÁ

ERIN HUNTEROVÁ

ALBATROS

Přeložila Miroslava Kopicová

Copyright © 2013 by Working Partners Limited

All rights reserved.

Translation © Miroslava Kopicová, 2015

Jacket art © Frank Riccio, 2013

ISBN 978-80-00-03971-8

Pro Isabellu Mayu

SEZNAM ČLENŮ SMEČKY

VODÍTKOVÍ PSI

Bella – zlatobílá fena s hustou srstí, Štístkova sestra (kříženec šeltie a retrívra)

Daisy – malá bělosrstá fenka s hnědým ocáskem (kříženec westíka a Jacka Russela)

Miky – hladkosrstý černobílý farmářský pes (border kolie)

Marta – velká fena s hustou černou srstí a velkou hlavou (novofunlandanka)

Bruno – velký bojový pes s hustou hnědou srstí a nevlídnou tváří (kříženec německého ovčáka a čau čau)

Sluníčko – malá dlouhosrstá bílá fenka (maltézáček)

DIVOCÍ PSI (podle postavení ve smečce)

Alfa – obrovský poloviční vlk s šedobílou srstí a žlutýma očima

Beta – malá závodní fena s krátkou šedou srstí (známá také jako Hvězda)

LOVCI

Bouřlivák – velký chundelatý hnědosrstý pes s dlouhýma ušima

Štístko – zlatobílý pes s hustou srstí

Snap – malá fena s hnědobílou srstí

Spring – světlehnědá lovecká fena s černými skvrnami

HLÍDKOVÍ PSI

Luna – černobílá farmářská fena (matka černobílého štěněte Ne-
posedy a černého štěněte Tulačky)

Střela – štíhlá hnědobílá lovecká fena

Pajda – hnědý lovecký pes s černými skvrnami a chromou tlap-
kou

Kňoura – malý pes podivného tvaru s drobnýma ušima a zvrás-
něným obličejem

PSI SAMOTÁŘI

Starý Hunter – velký podsaditý pes s tupým čumákem

ÚVOD

Ticho přerušil pronikavý třesk a v dálce zaburácel hrom. Z nebe se řinul déšť a hrnul se po čirém kameni v divokých proudech. Ňaf zabořil své psí mamince tvář do srsti na břiše a zakňučel. Jeho sestřička Pískle se k němu tiskla a třásla se.

„Utište se, štěňátka; není se čeho bát.“ Maminka jim konejšivě olizovala ouška.

Ňaf zvedl čenich. Když slyšel její hlas, cítil se víc v bezpečí. Na chvíličku ho oslepil další světelný záblesk a pak všechno znovu potměnělo. Kožíšek se mu za krkem naježil a jeho sourozenci kňourali a tulili se k sobě, aby se navzájem utěšili.

Jejich psí maminka je k sobě přivinula svou velkou tlapou, tiskla je a sebejistě je olizovala. „Já vím, že to zní děsivě, ale je to jen bouřka. Nebeští psi se perou jen jako. Pro ně to není nic jiného než hra.“

Přes oblohu znovu proběhl Blesk, následovaný další hromovou ránou. Nad hlavou jim kvílely burácející větry. Neznělo to moc jako hra.

„A neublíží si navzájem?“ Ňaf si vzpomněl, jak maminka při hře vždycky štěňátkům připomínala, že si spolu mají hrát opatrně.

„Neboj, neublíží si. Jen spolu dovádějí.“ Láskyplně přitiskla svůj čenich postupně ke každému ze štěňat.

„Nebeští psi jsou štěňata z jednoho vrhu, víte, zrovna tak jako vy, a Blesk je jejich kamarád. Kamarádi a sourozenci drží spolu, v dobrém i zlém.“

„Jenomže vypadají tak rozzlobeně,“ zakňučel Ufňukánek.

„Jsi si jistá, že si jen hrají?“ přidal se Snip.

„Ano, jsem si jistá,“ odpověděla jejich maminka rozhodným hlasem. „A teď, moje štěňátka, je čas jít spát. Nebeští psi se taky brzy uloží k odpočinku.“

Něco v jejím hlase ale přimělo Ňafa upřít pohled do jejích hlubokých hnědých očí, zatímco se jeho bráskové a sestřičky stulili poblíž uklidňujícího tlukotu jejího srdce.

Uhnula pohledem a zadívala se ven skrze čirý kámen, až tam, kde byl předtím Měsíční pes, než na temném deštivém nebi zmizel. Zahlédl snad v její tváři pochybnosti, nebo se mu to jen zdálo?

Slyšel, jak se jeho sourozenci ze spánku vrtí a pochrupují, a hlava mu ztěžkla. Chtěl se maminky ještě zeptat na Nebeské psy, ale přemohla ho únava. Sklonil čenich a víčka se mu zavřela.

Když se Ňaf probral, bouřka už se utišila, ale stále hustě přšelo. Ještě pořád bylo neslunce a ostatní štěňata spala v měkkém teplém chumlu tělíček kolem něj. Když si uvědomil, že tu jejich maminka není, leknutím sebou škubnul. Zavětril a postřehl její pach. Pak ve tmě zahlédl maminčinu siluetu.

Maminka sledovala déšť bušící do čirého kamene s hlavou zvednutou k nebi, jako by byla na stráži.

Když Ňaf přistoupil blíž, maličko zavrtěla ocasem a obrátila se, aby syna pozdravila. Tentokrát si byl jistý, že v jejích očích zahlédl ustaraný výraz.

Ňaf vyrazil k mamince, ale zastavil se pár kroků před ní. „Mami, oni si jen tak nehrají, že ne? Děje se něco jiného. Něco špatného.“

Sklonila hlavu. „Jsi hodně všímavý, Ňafe. Až moc, na malé štěňátko.“ Na okamžik oba zvedli hlavu k čirému kameni, ale noční obloha byla úplně černá. „Bouřek už jsem viděla hodně. Tahle by měla být stejná jako ty ostatní, přesto mám ale pocit, že je ve vzduchu něco... *napjatějšího*. Nebeští psi vrčí hlubším hlasem. Možná si opravdu jen hrají, ale možná...“

Ňaf svou maminku napjatě sledoval. „...možná se zlobí.“

Ňaf se zachvěl. „A kvůli čemu se zlobí?“ Na chvíli se zamyslel. „Na koho se zlobí?“

Maminka si vzdychla. „Já nevím, Ňafe. Třeba nějaký pes udělal něco, čím je rozzlobil, a oni nám teď chtějí připomenout, jak jsou mocní.“

Ňaf na ni vyvalil oči. „Čím by mohl nějaký pes Nebeské psy tak rozzlobit? A Blesk je přeci přítelem všech psů. On by se nikdy neobrátil proti nám, že ne?“

„To máš pravdu. Blesk a Nebeští psi jsou tu, aby nás chránili. Možná je v tom něco jiného. Nikdo nemá bystřejší smysly než Psi duchové. Možná vycítili nějakou hrozbu. Třeba teď vrčí, aby nás varovali před nějakým nebezpečím.“

„Před nebezpečím? Ale vždyť jsi říkala, že je všechno v pořádku.“

ku!“ Ňaf úzkostlivě svěsil ocas. „Proč jsi nám tedy říkala, že se není čeho bát?“

„Jenom se dohaduju. Není třeba si dělat starosti, když je to nejspíš jen déšť a vítr.“ Maminka se k němu naklonila a olízla mu tvář.

Ňaf se odtáhl a zadíval se na ni. „Ale kdyby se bylo čeho bát, nebylo by lepší, abychom o tom věděli? Jak se jinak můžeme chránit?“

Maminka trvala na svém. „Strach žádnému psu neprospěje. Ať už se děje cokoliv, Nebeští psi nás budou chránit.“

Ve tmě za čirým sklem zaburácel hrom, znovu se prudce rozpršelo a zvedal se vítr. Ňaf zakňučel a ukryl tvář mezi matčiny přední packy. Vždycky obdivoval Bleska, toho odvážného a odaného psa, který považoval Nebeské psy za svou smečku. Teď ale Ňaf znejistěl. Co když se Psí duch zlobí nebo se sám taky bojí?

„Nedělej si s tím starosti, Ňafe. Jsem si jistá, že se Nebeští psi jen škádlí. Nic zlého z toho nevzejde...“

Její slova teď nezněla věrohodně, ale Ňaf nehodlal nic namítat. Bylo lepší věřit, že jsou v bezpečí a že Nebeští psi půjdou brzy klidně spát. „Nadělají při hraní dost hluku,“ poznamenal.

Maminka k němu přitulila čenich. „Jistěže ano. Jsou to mocní psi nebes. Přeci sis nemyslel, že si budou hrát *tíše*, že ne?“ Zlehka Ňafa postrčila k jeho sourozencům, opatrně se otočila před spaním dokolečka a položila se vedle štěnat. Ňaf ještě naposledy pohlédl ven na řinoucí se proudy vody. Pak se uvelebil vedle Písklete, a i když se trochu zavrtěla, nevzbudilo ji to.

Kvílející vítr bušil do čirého kamene. Ňafovi se ježila srst a radě-

ji zavřel oči. Vzpomněl si na matčinu druhou obavu – že Nebeští psi možná vyjí, aby je varovali.

Co by se mohlo přihodit tak strašného, že by to znepokojilo i je?

KAPITOLA PRVNÍ

Štístko ztuhl a tlapky se mu třásly. Nad skupinkou psů se rozhostilo ticho.

Z drsného vlčího obličejе vůdce smečky se nedalo nic vyčíst. Napřímil se na svém kameni a tyčil se nad oběma smečkami.

Vedle něj stála v trávě Hvězda, krásná rychlonohá fena, a zírala na Štístka. Ten na ni téměř ani nedokázal pohlédnout.

Malý Kňoura se splácnutým čumákem na ně upřeně hleděl a z otevřené tlamy mu visel vyplazený jazyk. „Vidíte, měl jsem pravdu! Ten městský pes dělal těm Vodítkovým psům špeha. Sešel se tam s tou, co vypadá jako on!“ Kňoura se obrátil k Belle, která do něj zabodla tak nasupený pohled, až se strachy přikrčil. „Viděl jsem je...“ Malý psík se odmlčel.

Štístko se usilovně snažil nesvésit ocas. Nemohl si dovolit chovat se pokorně. To by byl projev slabosti – a v očích Divoké smečky by s ním byl konec.

Všichni teď čekali na nějaké vysvětlení, ale co jim má říct? Špehoval je, přesně jak Kňoura říkal. Nikdy by ho ale nenapadlo,

že ty informace Bella použije k tomu, aby tábor Divoké smečky napadla.

Štístko pátral ve tvářích psů kolem.

Co si teď mám počít? Když budu věrný smečce Vodítkových psů, ostatní mě zabijí. Jenomže jak bych se mohl k Vodítkovým psům obrátit zády? Bella je má sestra...

Zažil toho s Vodítkovými psy hodně. Ale Divoká smečka ho přijala za svého. Sdíleli s ním Velké vytí, kdy se mu Psí duchové míhali před očima. Cítil sílu jejich vzájemných pout, i když byl z Alfovy přísné hierarchie v rozpacích.

A pak tu byla Hvězda... Pokradmu k ní otočil hlavu a setkal se s jejím pohledem. Měla v očích bolest a zmatek, ale také naději.

Zvedla čenich. „Štístko bojoval statečně, aby ochránil štěňata před liškami. Ať už předtím udělal cokoliv... on není žádný Vodítkový pes. Teď je jedním z nás.“ Sametová ouška jí cukala a dívala se jinam. Navzdory tomu, co říkala, její hlas zněl nejjistě.

Jako by přemlouvala sama sebe, pomyslel si Štístko. Ona prostě chce věřit, že jsem tím, za koho mě považovala...

Štístko vděčně zaštekával, ačkoli si nebyl jist, *kam* vlastně patří.

Podíval se na svou sestru. Bella na něj upřeně hleděla s hlavou tázavě nakloněnou.

Ona ví, že je to pravda. Že část mě je teď věrná Divoké smečce.

Na okamžik se cítil provinile. Pak si připomněl, že to kvůli Belle se vůbec ke smečce divokých psů připojil! A ona to byla, kdo do jejich domova přivedl lišky! Bylo od ní šílené uvěřit těm prohnáním stvořením. Zradily ji, jakmile je do tábora dovedla, napadly Lunu a snažily se sežrat její štěňata. Vzpomněl si, jak psi

z obou smeček ustali v boji mezi sebou a chránili štěňata, když je lišky napadly – nejdřív Daisy a Mulč a pak i ostatní. Spojili se a ty ničemné lišky odehnali. Spolupracovali jako jedna velká silná smečka...

Štístko si všiml Luny a Bouřliváka, kteří stáli kousek stranou od ostatních, a jejich štěňat, Neposedy a Tulačky – těch dvou, která přežila – schoulených mezi nimi. Srdce se mu sevřelo smutkem, když si vzpomněl na tu hrůzu a vřavu, na ten zoufalý štěkot a na psy, kteří to nepřežili: malý bezmocný Chlupáček a chudák Mulč.

Alfa zavrčel hlubokým hlasem. „Štístko sice nějaký čas sloužil naší smečce, ale to neomlouvá jeho zradu. Co můžeš říct na svou obhajobu, Městský pse?“

Štístko si olízl nohu, kterou mu poranila liška, a hrál o čas. Jeho bystrá mysl ho málokdy nechala na holičkách, tentokrát však nedokázal přijít na nic, čím by se mohl hájit.

Bylo to o tolik snazší, když jsem byl pes samotář. Samotář se nikomu nezodpovídá. Jenomže co když samotářem být vůbec nemám?

Štístko polkl a cítil, jak má sucho v krku. „Je pravda, že jsem pomáhal oběma smečkám,“ začal. Ozvalo se zavrčení štíhlé hnědobílé lovecké feny Střely a záhy se k ní přidali i dva sourozenci s dlouhými ušima, Pajda a Spring. Byli jeho smečka, ale teď měli naježenou srst a upírali na něj divoký nasupený pohled.

Štístko měl co dělat, aby se neobrátil a neutekl do lesa. Pokud by to udělal, už by se nikdy, nikdy nemohl vrátit zpátky. Nesmí ztratit kuráž.

„Poznal jsem vás všechny,“ pokračoval. „A říkal jsem si... co když můj původní úkol přidat se k Divoké smečce byl prostě předurčený? Zeměpsice zavrčela; Říční psice ukázala, kudy

k dobré vodě; Lesopes mě chránil cestou do tohoto tábora. A všude jsem potkával přátele... v Domě pastí to byla Hvězda. Potom má sestra Bella... dokonce i Nebeští a Měsíční psi jako by mě dovedli až sem.“

Štřela pořád ještě vrčela, ale ostatní ztichli. Štístko poznal, že mu pozorně naslouchají.

„Viděli jste, jak se smečky spojily v boji proti liškám?“ pokračoval. „Každý sehrál nějakou roli – nejen velcí psi jako Bouřlivák a Marta, ale i menší jako Snap a Daisy. Psi z různého prostředí, Divocí i Vodítkoví...“ Odmlčel se a sledoval pohledem shromážděné psy. „Ani se navzájem neznáte, ale nebojácně jste bojovali s jediným cílem. Co když mě sem Psí duchové přivedli proto, aby se obě smečky mohly spojit?“

Alfa výhružně zavrčel, ale Snap, hnědobílá lovkyně Divoké smečky, vypadala zamýšleně. Pár kroků odtud postávali Luna a Bouřlivák se svými zbývajícími štěňaty. Vyměnili si pohled a pak Luna předstoupila.

„Nebýt pomoci těch Vodítkových psů, byli bychom ztratili všechna tři štěňata, ne jen malého Chlupáčka.“

Alfa se na ni chvíli díval a pak se obrátil zpátky ke Štístkovi. Probodával ho pohledem svých žlutých očí. „To nic nemění na tom, že ohrozil náš tábor,“ zavrčel. „Štístko k nám přivedl nebezpečí a smrt.“ Obrátil nelítostný pohled k Vodítkovým psům. „Má smečka musela během bitvy s liškami mockrát zachraňovat tuhle bandu ubožáků. Nikdo od nás nemůže čekat, že budeme chránit dospělé psy, kteří jsou slabí jako štěňata.“

Daisy se při té urážce naježila a Miky hrabal tlapkou do trávy.

Teď ale předstoupila Bella.

Štístkovi se sevřelo srdce. Jestli jeho sestra nějak zpochybní Alfovu autoritu, jen to celé zhorší. Mohl by Štístka zničit a Vodítkové psy vyhodit, jen aby jí ušetřil lekci. Bella ale sklonila hlavu, sklopila zrak a oslovila Alfu velmi uctivě.

„Je mi líto, že jsem do vašeho tábora přivedla lišky. Bylo to nerozumné a bylo to ode mne hloupé.“ Svěsila ocas. „Oklamaly mě a já věřila, že budou jednat čestně. Byla to chyba, jakou už nikdy neudělám. Doopravdy jsme chtěli sdílet jen část toho, co tu máte. Nechtěli jsme vaší smečce ublížit.“

Nato Alfa zavrčel, nastražil uši a vycenil tesáky.

Štístko s údivem sledoval, jak se jeho sestra pokorně položila. Zakňučela, převalila se a ukázala nechráněné břicho. „Slavnostně ti slibuji, Alfo, jménem celé smečky, že když nás tu necháš, budeme ti věrně sloužit. Budeme poslouchat tvé příkazy, bojovat po tvém boku a přispějeme k tomu, aby byla tvá smečka ještě působivější. Jsme lepší lovci, než se zdá, a moc rádi budeme pomáhat s úkoly ve smečce. Jediné, o co žádáme, je podíl na vašem jídle a vodě, a to, abyste ušetřili Štístka. Nechtěl vám nijak ublížit. O našich plánech nevěděl, to přísahám. A snažil se, seč mohl, aby štěňata chránil, když lišky zaútočily; i jejich maminka to říkala.“ Bella krátce pohlédla na Lunu a svěsila čenich.

Luna zakňučela na souhlas. Bouřlivák mezitím střežil zbývající dvě štěňata, která se mu opírala o přední tlapy, a olízl jim hlavíčky.

Štístkovi se nadmula hrud' dojetím a jeho hněv vyprchal. Věděl, kolik sil Bellu stálo podrobit se Alfovi před oběma smečkami. Byl si jistý, že to poslední, oč by stála, je sloužit tomu bezcitnému

vlčímu psovi. Dělá, co může, aby se postarala o svou smečku – a aby Štístkovi zachránila kůži.

Tak ona mě neopustila.

Vzpomněl si, jaká bývala jako štěně, když byla ještě známá jako Pískle, bystrá, panovačná, zvědavá a věrná – vždycky byla věrná.

Alfa si protřásl svůj chundelatý kožich a podrbal se za jedním špičatým uchem polámaným drápem. Díval se na svou smečku a posuzoval jejich reakce na Bellin pokorný proslov. Střela byla pořád ještě naježená, ale Pajda a Spring vypadali uvolněněji. Snap nechala viset jazyk z tlamy a usmívala se. Kňoura se obrátil pryč, ale Luna s Bouřlivákem vzpřímeně hleděli na svého vůdce.

Štístko ani nedýchal a čekal na Alfův rozsudek.

„Jsem ochotný vás nechat, abyste se k nám připojili,“ pronesl vlk nakonec, „ale zaujmete nízké postavení. Budete se učit držet hlídky a dostanete ty nejnavnější každodenní úkoly. Pokud se domníváte, že jste schopni přidat se k výše postavené skupině lovců, budete si toto právo muset vysloužit tvrdou prací a čestným soubojem. Taková jsou pravidla mé smečky.“

Marta, Bruno a Daisy se instinktivně obrátili ke Štístkovi, protože byli zvyklí následovat jeho rady. Štístko si olízl tlamu. Copak mají na výběr? Bez Alfa svolení se nedostanou k jídlu ani k čisté vodě, která je na území Divoké smečky.

Než ale mohl cokoliv říct, Alfa se ozval znovu. „Hloupí Vodítkoví psi, proč se obracíte k němu. Copak nevíte, že je to ten nejposlednější člen naší nové smečky? Nový Omega.“

Alfa Vodítkové psy probodával pohledem, vyzýval je, aby zareagovali, ale žádný z nich se neodvážil. Štístko si všiml, jak se Kňoura uculuje a na obličejí mu naskakují vrásky. Štístko raději

sklonil hlavu. Vzpomněl si, kolik ponížení zažil Kňoura jako nejnižší postavený člen smečky.

Alfa ale ještě nedomluvil. „A nový Omega dostane trvalou připomínku jeho zrady: jizvu na boku, aby nikdo nezapomněl na to, co udělal.“

Štístko vyjekl. Myslel na Mulče, který byl obviněn z toho, že jedl dřív, než byl na řadě... což na něj nastražili Štístko s Kňourou, aby zařídili jeho sesazení na Omegu. Alfa tehdy po Mulčovi skočil, škrábal a zanechával jizvy. Hvězda se k němu tehdy přidala a i ona prudce zaútočila a uštědřila Mulčovi další kousance.

„To ne, Alfo,“ kňučela Marta, velký Vodítkový pes. „Měj soucit!“

Daisy vedle ní vyštěkla: „Prosím! Štístko udělá všechno, co řekneš, slibujeme. Tohle přeci nemusíš dělat.“

Štístko tiše zakňučel vděčností, když se ke sborovým námitkám přidal i Pajda a Spring. „My taky souhlasíme,“ štěkal Pajda. „To, že je Omegou, je dostatečný trest.“

Bouřlivák tázavě naklonil hlavu a dokonce i Hvězda vypadala nejistě, i když nic neříkala.

Alfa zavyl, aby ho přes všechno to ňafání a kňučení bylo dobře slyšet. „Smečka bude potřebovat přísnější pravidla, pokud máme s takovou spoustou dalších psů přežít! To bude cena za Štístkovu zradu a podvod.“

Štístko si přísnější pravidla už ani nedokázal představit – Alfova smečka byla i bez toho pevně zorganizovaná – veškerý lov a jídlo byly systematicky řízeny. Pozice každého psa v hierarchii určovala dokonce i to, kde bude spát!

Štístko v bitvě s liškami nasadil svůj život, přesto byl vůdce Di-

voké smečky odhodlán mu ublížit a ponížit ho. Noha mu pulzovala bolestí a hlavu měl po tom zuřivém zápase ztěžklou.

Psi teď vrčeli, štěkali, dohadovali se mezi sebou – měli odlišný názor na Štístkův osud.

„Počkejte!“ vyštěkl farmářský pes Miky. Stál nad rukavicí své dlouhé packy se schlíplýma ušima, ale hlavou vztyčenou. „Ztrácíme čas, když bojujeme mezi sebou. Měli bychom své síly zaměřit na to, abychom v tomhle podivném světě přežili, a ne se dohadovat o tom, kdo je ve smečce výš.“ Miky zamyšleně poťukával tlapkou na rukavici. „Bella a Daisy jsou dobré lovkyně. Smečce by jejich dovednosti prospěly. Tak proč *čekat*, než je budeme moct využít?“

„Protože musíme mít nějaký řád,“ opáčila Snap, hnědobílý voříšek ze smečky Divokých psů. „Nejde o to, jestli se vám to *líbí* – bez řádu smečka nemůže fungovat. Vždycky to tak bylo.“ Mluvila uvážlivě, bez hněvu nebo zášti.

Miky nastražil uši. „Velké zavrčení všechna pravidla změnilo. Vodítkoví psi se přidávají ke smečkám a Smečkoví psi se musejí také změnit. Nezdá se, že by hierarchie byla ještě zapotřebí – teď už ne. Jen to věci víc komplikuje.“

Štístko snad ještě nikdy neslyšel Mikyho mluvit tak dlouho.

Snap farmářského psa sledovala, jako by přemýšlela o jeho slovech. Než ale mohla znovu promluvit, k Mikymu přiskočil Alfa. Stál nad krčícím se černobílým psem a vrčel: „Velké zavrčení je jen o důvod víc, proč se řádu a tradic *držet*. Svět je nebezpečnější než kdy dřív. Potřebujeme disciplínu a ne nějakou línou sebranku necvičených domácích mazlíčků.“ Zvedl čenich a chladně pohlédl na své obecnstvo.

Většina psů sklonila hlavu a dávali si pozor, aby slova toho polovičnického vlka svým postojem nějak nezpochybnili. Nikdo z nich nepromluvil.

Alfa si prohlédl každého psa zvlášť a pak upřel pohled na Štístka. „Je čas na značkovací obřad. Podržte ho.“

Štístkem projel panický strach, nohy se mu roztráslly a polštářky tlapek mu zvlhly potem. Těkal očima po psech kolem a přemítal, kdo útok zahájí. Několik Vodítkových psů zakňučelo, ale už se za něj neodvážili orodovat. Dokonce ani Bella, která se zvedla na tlapky, neříkala nic.

Hvězda vyrazila vpřed. Štístko strachem vyjekl, když mu přistála na zádech a tlapkami ho strhla za ramena k zemi. Dopadl jedním ramenem na zem a zraněnou tlapkou mu projela ostrá bolest. Tělo ho brnělo strachem a zděšením. Hvězda byla teď silnější, než když utekli z Domu pastí. Snap vyskočila, aby Hvězdě pomohla, narazila do Štístka a držela ho spolu s ní na zemi. Když mu Hvězda zabořila zuby do krku, Štístko zakňučel.

„Povol,“ nařizovala, když se pod ní kroutil a kopal. „Bude to pro tebe snazší, když se nebudeš prát.“

Štístkovi bušilo srdce jako splašené, ale na okamžik ztuhl a zmocnil se ho zmatek. Koutkem oka zahlédl, jak se Vodítkovi psi zděsili. Sluníčko se rozštěkala svým pronikavým hláskem.

Belle se znovu vrátil hlas. „Pusťte ho, prosím, tohle není fér! K čemu to je zranit ho tak, že nebude moct lovit ani nás chránit před útokem? Jak nám to prospěje?“

Alfa netrpělivě zavrčel. „Mezi povinnosti Omegy žádné tak čestné úkoly nepatří. Nezpůsobím mu žádné vážné zranění.“ Odhrnul ret a blížil se ke Štístkovi, který sebou začal znovu házet

a zápasil s Hvězdou a Snap. „Jen pořádné kousnutí. Něco, na co nikdy nezapomene.“

Okolo stojící psi divoce štěkali a Alfa přistoupil blíž. Zůstal stát nad Štístkem.

Zavrčel na něj: „Bud' statečný, zrádce. Je načase přijmout, co tě čeká.“ Žluté oči mu zasvítily a olízl si tlamu.

Ne! To ti nedovolím! pomyslel náhle rozhněvaně Štístko. *Ani se mě nedotkneš!*

Otřásl se a zápolil s Hvězdou, dokud neuvolnil sevření, v kterém ho držela za krk; pak zavrčel a strčil do ní předními tlapkami. Hvězda omráčeně upadla na záda, Štístko se otočil a setřásl ze svých zad Snap. Vydrápal se na všechny čtyři a prodral se skupinkou kolemstojících psů.

Celý udýchaný se obrátil přes rameno. Tohle vlčí pes nečekal. Když Štístko míjel Bellu a Daisy, jen zuřivě štěkal. Feny se ani nepohnuly, aby Štístka zastavily. Hvězda se tvářila překvapeně, možná i dotčeně.

Je mi to líto, Hvězdo. Prostě tu nemůžu zůstat!

Štístko váhal dost dlouho na to, aby na něj Snap stihla zaútočit podruhé. Chystal se ji setřást, když na něho dopadla velká váha. Na okamžik mu výhled zakryla hustá hnědá srst s černými fleky a pak pohlédl do tváře Brunovi. Jeho těžké, silné tělo tisklo Štístka k zemi a Štístko vyjekl, spíš šokovaně než bolestí.

Bruno! Ale on je přeci Vodítkový pes!

Štístko tomu ani nemohl uvěřit. O chvílku později se k němu přidala Hvězda a zabořila přední tlapy Štístkovi do krku. Když ho teď drželi tři psi, nebylo už možné uniknout.

Psi kolem Štístka rozčileně štěkali. Bílá dlouhosrstá fenka

Sluníčko poskakovala a točila se vystrašeně dokolečka, zatímco Miky o pár kroků ustoupil a rukavici svých dlouhých pacek držel ochranně v zubech.

Na Štístka dopadl Alfův blížící se stín. Vůdce smečky vycenil lesklé tesáky.

„Je mezi námi zrádce,“ začal Alfa. „Podle zvyklostí musí být označen, aby každý věděl, co udělal. Jako vůdce smečky mám povinnost toto označení provést.“

Štístko zavřel oči. Slíbil si, že ať už to bude bolet sebevíc, nedá jim to znát.

Nezakňučí, nevyjekne ani nezavyje, až se mu Alfovy zuby zaboří do těla – to potěšení Alfovi neposkytne.

Alfa přiblížil tvář ke Štískovu uchu a tiše zavrčel. „Teď můžeš na svůj svobodný život zapomenout. Budeš známý jako zrádce, dokud budeš žít. Žádná smečka už nikdy neudělá tu chybu, že by ti uvěřila.“

Vlčí pes sehnul hlavu a chystal se zabořit zuby do Štískova kožichu a do jeho masa.

Ozval se pronikavý zvuk, jako když se tříští čiré sklo. Prudce se ochladilo.

Alfa ztuhl. Zvuk sílil, až byl téměř nesnesitelně pronikavý. Štískovi se zářval do mysli, v žilách mu tuhla krev. Cítil, jak Hvězdě, která byla těsně vedle něho, prudce buší srdce a zaslechl Snap naříkat strachy. Dokonce i Bruno zmateně ňafal.

Štístko obrátil pohled k nebi. Přimhouřil oči a viděl jen bleďomodrou barvu časného rána. Pak se vzduchem rozneslo další zaburácení. Přicházelo to od města, znělo to jako hřmění – ale delší a hlubší a také hrozivější. Skupinka psů úzkostlivě štěkala.

„Bouřka!“ vyštěkla Hvězda. Rozbušilo se jí srdce, a tak se tiskla ještě blíž ke Štítkovi.

Při dalších ostrých tříštivých zvucích proběhl Štítkovi mráz až do konečků fousků. Znělo to, jako by se obloha chystala spadnout přímo na ně! O chvíličku později se rozneslo zakvívání tak pronikavé a halasné, že přehlušilo i ten nejdivočejší štěkot.

Štítkovi se hrůzou až zatočila hlava, žaludek se mu sevřel a ztěžka oddechoval. Nebe je nemocné a zoufale kňučí jako pes sužovaný bolestí. Tohle není žádná obyčejná bouřka.

Tohle kvívání ve vzduchu nemá s Nebeskými psy pranic společného.

KAPITOLA DRUHÁ

Hvězda uvolnila sevření, v němž Štístka držela, a vrávoravě ustoupila. Snap a Bruno ji následovali. Ve vzduchu pořád ještě viselo to ostré kvílení. Štístko si s náhlou úlevou protřásl kožich a krk i noha mu pulzovaly bolestí.

„To je bouřka, nebo ne?“ kňourala Hvězda.

Štístko věděl, že není. Obloha nad nimi byla přes všechny ten rachot ještě pořád jasně modrá. Nepršelo a ani necítil ve vzduchu, že by se k dešti schylovalo.

„Já myslím, že to nějak souvisí s Velkým zavrčením.“ Štístko ji nechtěl vyděsit, ale nemohl přeci ani lhát. To hluboké hřímání znělo podobně jako zvuk, který vydával Dům pastí, když se kolem nich celý hroutil – jenže tohle bylo mnohem, mnohem hlasitější a daleko děsivější.

Psi stojící kolem něho na něj vrhali úzkostlivé pohledy. Při dalším zaburácení sebou několik z nich leknutím trhlo.

Daisy nervózně ňafala, zatímco se Štístko snažil soustředit, napínal své smysly a věřil. Postřehl ve vzduchu matný závan po-

divného pachu štiplavě páchnoucí země a kyselou pachůt nějaké smradlavé tekutiny. Připomnělo mu to otrávenou řeku a její leskle zelenavou vodu. Popostoupil s lehce pootevřenou tlamou, natáhl krk a nastražil uši.

Bella přišla k němu. „Zlé pachy.“

„Ano,“ přitakal Štístko. Ten odporný pach ho dráždil v čenichu.

I ostatní psi to už ucítili. Ti mladší se dali do štěkotu a točili se dokolečka. Štístkovi se chvěly tlapky a cítil silné nutkání utéct, jenže kam? Nebyl si ani jistý, odkud vlastně ten hluk a ty nepřijemné pachy přicházejí.

Po dalším vzdáleném zahřímání se ostatní horečně rozštěkali, Štístko se obrátil k Alfovi a čekal, že je utiší. Vlčí pes stál ale bez hnutí na místě a upíral pohled k nebi.

„Co to je?“ zakňučel Miky. Štístko se obrátil k tmavé šmouze, která se zvedala nad lesem, a zatajil dech. Připomínala bouřkový mrak, ale byla temnější. Vypadala spíš jako oblak kouře, který Štístko jednou zahlédl ve městě, když se na ulici porvala smečka hlučných klecí a začala hořet.

Tak odtud ten odporný zápach přichází. Z města. Pukla snad znovu země, jako se to stalo během Velkého zavrčení? Ale vždyť přeci nepocítili, že by se Zeměpsice třásla...

Jeden po druhém psi omráčeně zmlkli a hleděli na ten temný mrak.

Miky svěsil své špičaté uši. „Může nám to ublížit?“

Bella přešlapovala z tlapky na tlapku. „Určitě je to moc daleko.“

„Neměli bychom to riskovat,“ štekala Sluníčko. „Měli bychom odejít.“

„A kam asi?“ otázala se Snap. Hleděla na Lunu a její štěňata. „Není moc rozumné začít přesouvat tábor, že ne?“

„Vážně si nemyslím, že by bylo bezpečné zůstat,“ kňoural Miky, s pohledem upřeným na rostoucí šmouhu v dálce.

Běžovočerná fenka s dlouhýma ušima jménem Spring na něj zavrčela: „Jdi si, kam chceš, *Vodítkový pse!* Tohle je *naše* území a my ho opustit nehodláme!“

„Já se nějakého mraku nebojím!“ štěkala hnědobílá Střela, ale hlas se jí třásl a ocas měla svěšený.

Hvězda nerozhodně přešlapovala. „Nic takového jsem nikdy neviděla. Co si myslíš ty, Alfo?“ Odtrhla pohled od tmavého mraku v dálce a obrátila se k vůdci smečky.

Alfa stál ještě pořád na témže místě, s ocasem sklesle svěšeným, a zhluboka oddechoval. Štístko na chvílku hleděl na vlčího psa, udiven jeho proměnou.

On neví, co dělat, uvědomil si. Někdo ze psů se toho musí chopit.

Pohlédl znovu k nebi. Nad lesy v dálce se zvedala oblaka černého kouře. Temný mrak popoháněný větrem rostl a zdálo se, že pluje směrem k nim. Byl ještě daleko, ale Štístko cítil, jak je odporný – už na dálku se mu z toho zkaženého pachu zvedal žaludek. Co se stane, když dojde až k nim? *Mohl* by jim takový mrak opravdu ublížit? Štístko o ničem takovém nikdy neslyšel – jenže bývaly i doby, kdy nevěděl nic o tom, že by mohla být zkažená voda. A přeci Bruno onemocněl z té otrávené vody v řece? Každý den se dozvídali něco nového.

„Myslím, že se odsud musíme dostat pryč,“ řekl Hvězdě. Několik dalších psů to zaslechlo a obrátili se k němu.

Pajda zavrčel. „Je to náš tábor. Neměli bychom ho opouštět!“

„Budou jiné,“ odvětil Štístko. „Miky má pravdu; není tady bezpečno.“

„Co ten ví?“ zavrčela Střela, vycenila na Štístka zuby a obrátila se ke zbytku smečky.

„Tohle je koneckonců zrádce. Toto je *naš* tábor; nemůže nám jen tak říct, abychom odešli při prvním náznaku potíží!“ Obrátila se k Alfovi, aby ji podpořil, ale vlčí pes nic neříkal a pořád sledoval ten černý mrak.

Bella se obrátila ke Střele a Pajdovi. „Jestli si Štístko myslí, že bychom měli odejít, tak s ním souhlasím.“

„On není vůdce naší smečky,“ zakňučel Pajda, „a ty taky ne.“

Štístko sledoval, jak sloup černého kouře stoupá k nebi, a nepříjemný zápach ho pálil do čenichu. „Ten mrak je plný špatného vzduchu. Bude nám z něj špatně.“

„Štístko mívá dobrá tušení.“ To se ozvala Hvězda. Všechno tiše sledovala a dívala se střídavě na mrak a pak na Alfu a Štístka. Mluvila rozhodně a oslovila všechny psy. „Tohle znám... z dřívějšíka. Jestli mu připadá nebezpečné tu zůstat, tak já mu důvěřuju.“

Po jejích slovech Štístko hrdě zvedl ocas. Obrátil se k ostatním psům. „Pajdo, Spring, vy máte ze všech psů tady nejlepší čich. Nemyslíte, že je ten mrak špatný?“

Všichni psi se obrátili k těm dvěma sourozencům a čekali na jejich odpověď. Alfa se ani nepohnul, jen pohrdavě ohrnul ret, ale tlapy se mu trásly a oči měl vyvalené.

Pajda začenichal. Spring, která stála vedle něj, se zhluboka nadechla a stáhla obličej. „Ano, je rozhodně špatný. Všichni to cítíte, že ano? Tohle není žádný přirozený pach.“

Pajda znovu zavětril a mávl ušima. „Máš pravdu,“ uznal. „Je nebezpečný.“

Mezi psy se znovu ozvalo ustrašené řafání.

Štístko mu poděkoval štěkotem. „Musíme najít nový tábor, daleko odtud. Na nějakém místě, které je lépe chráněné, pokud by ten mrak přišel. Měli bychom odejít *hned teď!*“

Tentokrát všichni souhlasně kňučeli, dokonce i Pajda. Štístko si všiml, že se ani jediný pes neobrátil na Alfu, aby zjistil, jaký na to má názor on. *Oni vědí, že se z jejich vůdce stal zbabělec*, pomyslel si. Žádnou radost z toho neměl. Věděl jen, že nová smečka musí přežít. *Já nevím, kam máme jít, ale vím, že bychom se neměli vydávat směrem k městu. Zadíval se na zalesněný kopec, který se zvedal daleko od těch hrozných zvuků. Tam v dálce pod jeho vysokými větvemi by byli víc v bezpečí.*

„Pobězte za mnou! Honem!“ Štístko vyrazil ke kopci vzadu za táborem, daleko od znovu puklé země a černého dechu, který z ní vyvěral. Hvězda běžela hned za ním a Spring a Snap vedle ní. Luna nesla Neposedu a Bouřlivák sebral Tulačku. Vodítkoví psi se také vydali na cestu, v čele s Bellou. Štístko se ohlédl, aby zjistil, jestli Alfa zůstal stát na místě. Zakňučel úlevou, když viděl, že vlčí pes smečku následuje, i když se drží pár kroků za ostatními.

Štístko prokličkoval mezi vysokými stromy až na kamenitý výběžek a pod tlapkami se mu drolily malé kamínky. Po levé straně se zem prudce svažovala do hluboké rokle. Štístko se při tom pohledu otrásl, na dně zahlédl jen rozeklané skály a na kraji jeden jediný zkroucený pahýl stromu. Za sebou slyšel lehké tlapky běžící Hvězdy.

„Utíkejte dál,“ volal na ostatní. „Až za kopec – a nedívejte se dolů!“

Pelášil do svahu, který se prudce stácel doprava, a půda pod jeho tlapkami změkla. Na nízkých větvích visely pichlavé plody a Štístko se pod nimi přikrčil, aby se mu háčky z tobolek nezamotaly do srsti. Tady nahoře už se běželo snáz a jeho tlapky se mohly opřít o trávu a mechem porostlou zem.

Nakonec svah přešel v náhorní plošinu. Za ní Štístko uviděl novou část lesa a ucítil husté zelené listoví. Obrátil se a vzrušeně zaštěkal. Hvězda s Bellou byly hned za ním, ale někteří další psi zůstali pozadu. Ustoupil o pár kroků za prudkou zatáčku a uviděl Sluníčko, které na kamenitém výčnělku podkluzovaly tlapky. Někteří členové smečky Divokých psů měli taky potíže – ti menší, jako Kňoura se splácnutým čenichem, a zranění psi jako Pajda se svou chromou tlapkou. Štístko se pustil dolů kolem Alfy, který tiše kráčel vpřed s pohledem upřeným před sebe a ušima připlácnutýma k hlavě.

Když Štístko doběhl ke Sluníčku, viděl, že jí podkluzují tlapky a nedaří se jí dostat se dál přes kamínky. Poblíž její přední tlapky se uvolnil velký balvan, převalil se přes okraj kopce a zřítíl se do strže. Sluníčko vyjekla a snažila se dostat dál od kraje. Napínala síly a kurážně se snažila znovu a znovu vyšplhat do kopce. Štístko ji jemně chytil čelistmi za zátylek a přenesl ji přes ty nejhorší kameny. Když ji pustil, hrdě si protřepala kožíšek.

„Děkuju ti, Štístko,“ řekla tiše. „Zvládla bych to i sama, nejspíš, ale... je od tebe hezké, že jsi mi pomohl.“

„Jasně,“ odvětil Štístko. Dotkla se jeho čenichu a pak vyrazila za ostatními. Štístko se díval za ní.

Od toho Velkého zavrčení vážně hodně dospěla, pomyslel si.

Záblesk v Pajdově pohledu Štístka varoval, aby se jeho za zátylek zvedat nepokoušel, tak Štístko místo toho Pajdu obešel a postřkoval ho zezadu, dokud nedokázal zbytek kopce vylézt sám. Když Bouřlivák viděl, co Štístko dělá, postavil Tulačku na zem. Luna si druhé štěně přitáhla k sobě vedle bratříčka, který s vyvalenýma očima sledoval, co se děje.

„Co to dělá?“ podívoval se Neposeda.

Luna mu olízla ouška. „*Pomáhá.*“

Bouřlivák bez potíží dostrkal Kňouru přes ty nejhorší kameny. Krátkonohý pes se splácnutým čenichem zamumlal slova vděčnosti a dál se celý zadýchaný neobratně hrabal do kopce.

Bouřlivák ňafal na Štístka a vrátil se k Tulačce, sebral ji do čelistí a pokračovali s Lunou a štěňaty dál.

Štístko se ohlédl na ten temný mrak, který se šířil k táboru dole pod nimi. Odsud měl výhled a viděl, že se zvedá z údolí nad řadou nižších stromů, nejspíš někde nedaleko města. Držel se blízko nad zemí, ne vysoko, jak tomu u mraků obvykle bývalo. Ale aspoň že mu utíkají. Brzy už odsud budou daleko a vybudují si nový tábor.

Štístko se obrátil zpátky k vrcholku kopce, za nímž mizeli poslední ze psů, a zaslechl vyděšené vytí.

Byla to Daisy! Stála v místě, kde se svah prudce stáčel doprava. Štístko vyrazil k ní.

„Miky má problémy!“ vyjekla.

Černobílému psu podjely kousek pod vrcholkem kopce tlapy a klouzal dolů. Jedna zadní tlapka mu nebezpečně visela přes okraj strže. Ostatní se ještě držely drápy.

